

Đề bài

**Thánh Gióng về
trời tâu với Ngọc
Hoàng về việc mình
làm dưới trần gian,
sau khi đánh tan
giặc Ân. Em hãy kể
lại bằng lời của
Thánh Gióng.**

Bài làm

Đánh tan giặc Ân, từ đỉnh Sóc Sơn, hướng về làng Phù Đổng, từ biệt mẹ già và quê hương, tôi phi ngựa bay thẳng về đây. Tôi được các vị thần đón tiếp ân cần và dẫn vào sân rồng. Vừa bước vào sân, Gióng đã thấy Ngọc Hoàng ngồi trên ngai vàng uy nghi. Hai bên là hai hàng chư thần, chư tướng lẫm liệt uy nghiêm.

Gióng quỳ trước sân rồng thưa:

– Hạ thần xin kính chúc Ngọc Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế! Xin cho thần được tâu bày những việc đã làm được dưới trần gian.

– Trẫm miễn lễ! Khanh hãy bình thân và kể lại cho trẫm và triều thần nghe những việc đó.

Tôi đứng dậy, và bắt đầu tâu.

– Muôn tâu Ngọc Hoàng! Từ khi được Ngọc Hoàng sai xuống trần gian giúp dân trừ nạn, thần đã đi từ làng này sang làng khác, nhưng vẫn chưa tìm được người nào ưng ý. Một hôm tới làng Phù Đổng, thần thấy dân làng nói nhiều đến vợ chồng ông lão phúc hậu, chăm làm ở đầu làng. Ngày ngày, vợ ông thì ra đồng cấy còn ông thì lên rừng kiếm củi. Lúc rỗi rãi, hai vợ chồng lại đi thăm mọi người, sẵn sàng giúp đỡ những người ốm đau, hoạn nạn. Vì thế, dân làng rất quý mến. Tuy phúc hậu, nhưng vợ chồng ông lão đến sáu mươi tuổi mà vẫn chưa có một mụn con. Nghe vậy, thần vui mừng khôn xiết. Biết chắc là sáng hôm đó, bà lão sẽ ra đồng làm việc, thần liền biến thành một vết chân to, khác thường. Quả nhiên, một lúc sau, bà lão ra đồng làm việc, bà ngạc nhiên khi thấy vết chân đó. Ngẫm nghĩ một lúc, không hiểu sao bà đặt bàn chân mình lên ướm thử xem hơn kém bao nhiêu. Sau buổi đó, bà thụ thai. Ngày tháng qua đi một cách nhanh chóng, kể từ hôm đó đã mười hai tháng rồi.

Vào một buổi sáng mùa xuân mát mẻ, bà lão sinh ra một đứa con trai khô ngô, bụ bẫm. Đứa bé đó chính là thần. Bố mẹ thần sung sướng, bà con hàng xóm kéo đến chia vui rất đông. Nhưng rồi, một nỗi lo âu đến với mọi người, vì đã ba tuổi mà thần vẫn chưa biết nói, chưa biết cười và cũng chẳng biết đi. Lo buồn, nhưng không ai ghét bỏ thần, mọi người vẫn yêu thương thần như trước.

Bây giờ, giặc Ân sang xâm chiếm bờ cõi nước Văn Lang. Sức giặc rất mạnh. Vua Văn Lang lo sợ, dân chúng hoảng loạn. Ngọn lửa quân giặc đốt cháy ngút trời. Chúng đi đến đâu là đốt nhà, tàn bạo hơn chúng còn giết người kể cả cụ già và em nhỏ. Chúng để lại sau lưng những tiếng khóc thảm thiết. Trước tình cảnh đó vua nước Văn Lang cho sứ giả đi khắp nơi tìm người hiền tài ra cứu nước:

Một hôm, nghe loa của sứ giả, tự nhiên thần bật tiếng nói.

– Mẹ ơi! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con thưa chuyện.

Mẹ thần ngạc nhiên, mừng rỡ, vội ra mời sứ giả vào, thần nói:

– Ngài về tâu với vua, sắm cho ta một con ngựa sắt, một chiếc roi sắt và một bộ giáp sắt. Ta sẽ đánh tan lũ giặc này.

Mừng rỡ, sứ giả về tâu với vua. Vua cho các thợ ngày đêm làm những thứ thần cần. Cũng từ hôm đó thần ăn bao nhiêu cũng không no, áo vừa mặc đã căng đứt chỉ. Cha mẹ thần không đủ tiền, gạo nuôi thần. Bà con từ khắp nơi đổ về. Người gánh gạo, người gánh cà, người mang vải gom góp lại giúp cha mẹ thần nuôi thần. Ai cũng muốn thần lớn nhanh để đánh giặc.

Rồi một hôm, sứ giả mang đến các thứ thần cần. Thần mặc áo giáp sắt rồi từ biệt cha mẹ, bà con xóm làng. Mọi người lưu luyến tiễn đưa thần. Thần cầm roi sắt nhảy lên mình ngựa, thần thúc ngựa phi thẳng tới chỗ quân giặc, vung roi sắt xuống đầu bọn chúng. Giặc chết như rạ, tướng giặc núng thế, cưỡi ngựa bỏ chạy. Như rắn mất đầu, quân giặc giẫm đạp lên nhau mà chạy. Thần tiếp tục đuổi theo, giáng cho chúng những đòn chí mạng. Bỗng roi sắt gãy, thần bèn nhổ những cụm tre bên đường quật vào giặc. Thần đuổi tới chân núi Sóc thì không còn một bóng quân giặc nào. Lên đỉnh núi thần bèn cởi áo giáp sắt để lại, cỡi ngựa bay về đây để chờ lệnh Ngọc Hoàng.

Khi tôi kể, Ngọc Hoàng và cả quần thần chăm chú lắng nghe. Nghe xong, Ngọc Hoàng vẻ hài lòng, vuốt râu phán:

– Khanh thật tài giỏi, đã không phụ lòng tin của trẫm và muôn dân. Khanh đã lập được công lớn. Trẫm chuẩn tâu lời thỉnh nguyện của muôn dân, phong cho Khanh là Phù Đổng Thiên Vương và cho phép dân Việt hàng năm cứ đến tháng tư lại mở hội để nhớ mãi chiến công này.

Dứt lời, Ngọc Hoàng cho mang ngọc tửu, đào tiên ban thưởng và truyền chư thần, chư tiên chuẩn bị lễ hội mừng công.